

Nagy csobbanás, majd a hullámok fodrozódása, s utána elcsöndesedett a víz a csónak körül. A keresztény misszionárius szemét arra a helyre szögezte, ahol apró buborékok serege szállt fel a felszínre a mélyből. Még egy perc, és egy fekete fej emelkedett ki a vízből és egy ragyogó szempár nézett felé. Egy öreg hindu gyöngyhalász mászott a csónakba mosolyogva, miután lerázta a vizet beolajozott, fényes testéről.

„A legjobb merülés, amit valaha is láttam!” - kiáltotta Dávid Morse, a misszionárius.

„Nézd ezt, Száhib” - mondta neki Raahi. és kivett egy nagy osztrigát a fogai közül – „azt hiszem, ez jó lesz”. Morse átvette és amíg zsebkésével nyitogatta, Raahi más, kisebb kagylókat szedett ki ágyékkötőjéből.

„Raahi, nézd!” - kiáltotta Morse „hiszen ez valóságos kincs!” „Igen, egészen jó” - vont vállat a bűvár.

„Hogy jó!? - láttál már valaha életedben ennél szebb gyöngyöt? Tökéletes, hát nem!?” - Morse kezében forgatta a gyöngyöt, azután átnyújtotta a hindunak. „Bizony vannak szebb gyöngyök is, sokkal szebbek... nekem is van szebb” - mondta az fojtott hangon. – „Nézd csak... hibák... itt egy fekete pont, ott egy kis horpadás. S a formája is kissé hosszúkás, de azért a többihez képest megjárja”.

„A szemed kissé túl éles a saját javadra, barátom” - mondta Morse – „én soha nem kívánnék magamnak szebb gyöngyöt”. „No éppen ez az, amit a te az Istenetekről mondasz. Önmaga előtt mindenki tökéletes, de Isten olyannak látja, amilyen a valóságban”.

Ezek után a két ember elindult a városba vezető poros úton.

„Igazad van Raahi. De Isten felkínálja Krisztus igazságát mindazoknak, akik hisznek Benne és elfogadják azt ingyen ajándékként, mint az Ő megváltását. Nagyon sajnálom, hogy te nem tudod ezt elfogadni barátom?”

„Nem, Száhib - ahogy már sokszor mondtam neked, ezt túl könnyűnek tartom, azért nem tudom elfogadni. Talán túlságosan büszke vagyok, hogy elfogadjam. Én szeretnék megoldozni azért, hogy helyem legyen a mennyben, különben mindig kényelmetlenül érezném ott magam”.

„Óh, Raahi” - és a misszionárius szavai mögött ott volt az a sok imádság, amit ezért az emberért évek óta elmondott, - „hát nem érted, hogy ilyen módon soha nem jutsz a mennybe? A mennybe csak egy út vezet, és te lassanként megöregszel. Talán ez az utolsó éved, amikor még gyöngyökért alá tudsz merülni. Ha meg akarod látni a menny gyöngykapuját, el kell fogadnod Isten ajándékát, amelyet Fiában nyújt neked!”

„Azt mondod, hogy utolsó évem? - igen, igazad van. Ma merültem le utoljára. Ez az év utolsó hónapja és nekem előkészületeket kell tennem. Látod azt az embert ott? Zarándok, aki talán Bombay-ba vagy Kalkuttába megy. Mezítláb, mindig a legélesebb kövekre lép és - látod - minden méternél megáll, letérdel és megcsókolja a földet. Ez így jó. Az új év első napján én is megkezdem zarándokutamat. Egész életemben erre készültem. Ezzel biztosítom magamnak azt, hogy biztosan a mennybe jussak. Térden csúszva megyek, egészen Delhi-ig.”

„Ember! te megőrültél! Kilencszáz mérföld innen Delhi. A bőr lejön a térdedről és vérmérgezést vagy leprát kapsz, mielőtt Bambay-ba érsz!”

„Nem számít, nekem el kell jutnom Delhibe és akkor a halhatatlanok megjutalmaznak. Édes lesz a szenvedés, mert ezzel vásárolok meg a mennyet magamnak”.

„Raahi, drága barátom, nem teheted ezt! Hogyan is engedhetnék el, amikor tudom, hogy Jézus Krisztus meghalt érted, hogy megnyissa számodra a menny kapuját?!”

De ez az öreg gyöngyhalász rendíthetetlen volt.

„E földön te vagy a legjobb barátom, Morse Száhib. Hosszú évek óta mellettem állsz. Amikor beteg voltam, ínséget láttam, te voltál az egyetlen, aki segített. De még te sem tántoríthatsz el

attól, hogy megszerezsem magamnak az örökké tartó üdvöt. Delhibe kell mennem!”

Minden hiábavaló volt. Az öreg gyöngyhalász nem tudta megérteni, nem tudta elfogadni Jézus Krisztus ingyen megváltását.

Egyik délután kopogtak Morse misszionárius ajtaján. Raahi állt az ajtó előtt. „Kedves barátom - kiáltott Morse -gyere be!” - „Nem - mondta a gyöngyhalász - most te gyere el hozzám egy kis időre! Valamit mutatni akarok neked. Kérlek, ne mondj nemet!” A misszionárius szíve megdobbant. Hátha Isten végül mégis meghallgatta imáját! „Természetesen, azonnal megyek” - mondta és már indult is Raahival annak otthonába.

„Holnaphoz egy hétre indulok Delhibe” - mondta Raahi. A misszionárius szíve elszorult ettől a hírtől. Talán most van az utolsó alkalom, hogy megmutassa a gyöngyhalásznak azt az utat, amelyet Isten készített a menny felé. Raahi kiment a szobából és visszatért egy nehéz, erős ládikóval.

„Évek óta tartogatom ezt - mondta - Csak egy valamit tartok benne. Most elmondom neked a történetét Morse Száhib. Volt nekem egykor egy fiam”. – „Fiad, Raahi? Hiszen erről te nekem soha nem beszéltél!” - „Nem Száhib, egyszerűen nem tudtam beszélni róla” - s ahogy beszélt a gyöngyhalász, szeme hamarosan könnyekben úszott.

„Most azonban, hogy olyan útra indulok, amelyről talán soha nem térek vissza, beszélnem kell róla. A fiam is gyöngyhalász volt. A legjobb India partjain. A leggyorsabban merülő, legélesebb szemű, legerősebb és a legtovább tudta visszatartani lélegzetét valamennyi gyöngyhalász közül. Milyen nagy boldogság volt nekem! Mindig arról álmodott, hogy egyszer megtalálja a tökéletes gyöngyöt. Egy napon meg is találta, de amikor a felszínre igyekezett vele, a lába be szorult egy korallzátonyba és túlságosan sokáig kényszerült víz alatt maradni. Nemsokára meghalt”. - az öreg gyöngyhalász egy pillanatra lehajtotta a fejét. Egész teste rázkódott, de hang nem jött ki a száján.

„Azóta, sok-sok éven át tartogattam ezt a gyöngyöt - folytatta - most azonban, hogy valószínűleg nem térek vissza soha, a legjobb barátomnak ajándékozom” - s kivett a dobozból egy óriási gyöngyöt és a misszionárius kezébe adta. A legnagyobb gyöngyök egyike volt, amit valaha is India partjai mentén találtak és olyan fényben ragyogott, amelyet meg sem közelített a

mesterségesen tenyésztett gyöngyök csillogása. Mesés összeget lehetett volna kapni érte bármelyik piacon. A misszionárius egy pillanatig szótlanul, áhítattal nézte a gyöngyöt. „Milyen csodálatos gyöngy ez, Raahi!” - „Ez a gyöngy teljesen tökéletes, Száhib” - mondta Raahi.

A misszionárius hirtelen támadt ötlettel felnézett. „Raahi, ez a gyöngy csodálatos. Bámulatra méltó. Hadd vásároljam meg tőled! Tizenötezret adok érte, vagy ha többet ér, a többit ledolgozom neked”.

„Nem, Száhib - mondta Raahi - ezt a gyöngyöt nem lehet megfizetni. Nincs annyi pénz az egész világon, mint amennyit ez a gyöngy nekem ér. Ha egymillió dollárt kínálnának érte, annyiért sem adnám. Neked sem adom el. Csak ajándékképpen kaphatod meg”.

„Nem, Raahi - mondta Dávid Morse - ezt nem fogadhatom el. Akármilyen nagyon szeretném is, hogy az enyém legyen, így nem fogadhatom el. Talán túlságosan büszke vagyok, de ez így túl egyszerű. Fizetni vagy dolgozni akarok érte”.

Az öreg gyöngyhalász elcsodálkozott: „Hát hogy hogy nem érted, Száhib? Hát nem érted, hogy egyetlen fiam az életét adta ezért a gyöngyért! Ezt nem lehet pénzzel megfizetni! De ajándéku neked adhatom. Fogadd el, mint szeretetem zálogát!”

A misszionárius szóhoz sem jutott egy pillanatra. Azután megragadta az öregember kezét. „Raahi, hát nem érted? Pontosan ez az, amit Isten mond nekünk. Isten felkínálja neked ingyen, ajándékképpen az üdvösséget. Az olyan drága és értékes, hogy nincs ember a földön, aki meg tudná fizetni. Semmiféle munkával sem lehet megszerezni. És senki nem elég jó ahhoz, hogy kiérdemelje.

Isten az Ő tulajdon Fia életét adta érte, hogy számunkra megnyissa a menny kapuját. Ha százszor zarándokolnál Delhibe, akkor sem tudnád megnyitni a menny ajtaját. Csak egyet tehetsz: elfogadod ingyen, mint Isten irántad, bűnös iránt való szeretetének zálogát.”

„Raahi, én elfogadom tőled ajándékba a gyöngyöt - de elfogadod-e te is Isten ajándékát, az üdvösséget, abban a tudatban, hogy ez Isten Fiának életébe került, és most ajándékba kínálja

neked?”

Raahi most már megértette és elfogadta az üdvösséget Isten ingyen ajándékként.

Te is elfogadtad már? Ha nem, fogadd el még ma!